Sultan Tarlacı tarafından yazıldı.
Salı, 12 Şubat 2013 20:54 -

O gün de geç kalkmıştı. “Allah kahretsin! Gene uyuya kalmışım. Uyanamadım… Geç kalacağım” diye sesli sesli, şiş gözlerle yatağının yanında duran saate baktı. Bir yandan da uykulu uykulu kalkmaya çalışırken “keşke daha erken yatsaydım” dedi biraz homurdanarak. Hızla banyoya geçti ve yüzünü yıkadı. Aslında kafasında sabah duş almak vardı ama daha da geç kalmasına neden olacağını düşünerek, sadece dişlerini hızlı hızlı fırçalamakla yetindi. Sonra hızlıca makyaj malzemelerine uzandı. Kutudan elleriyle alelacele karıştırarak içlerinden birini seçti. Ne de olsa yirmi sekiz yaşında bekar bir iş kadınıydı; kendine bakması, bakımlı olması gerektiğini biliyordu.

Her zaman en sık kullandığı parlak KIRMIZI rujuna uzandı ve sanki profesyonel makyöz gibi dudağını bir sürmede boyadı. Fazlalıkları yumuşatmak için dudaklarını birbirine bastırıp doğallık kazandırmak için sıkıştırdı. Her sabah aynaya bakıp makyajını yapıyordu ama KIRMIZI ruj sanki kırmızı değil gibiydi. Şiş gözlerle aynaya biraz daha yaklaştı düzelir umuduyla ama sanki aynı gibiydi. “Üffff… gözlerim tam açılmadı galiba” sözleri yalnız yaşadığı odaya kısık bir sesle yayıldı. “Akşamdan alkol de alırsan olacağı bu” diye de ekledi kendine öfke duyarak. Ama yine de akşamdan memnundu. Arkadaşlarıyla iyi eğlenmişti ve aldığı da bir kaç kadeh KIRMIZI şaraptı ama uykuyu sevdiğinden, her gün yeni bahaneler bulmak onu bir nevi rahatlatıyordu.

Üzerinde KIRMIZI çizgileri olan parlak ipek geceliği çıkararak elbise dolabına uzandı. Ojelerine uyan KIRMIZILI elbisesini bir çırpıda giydi. Hem giyiniyor hem de yatak odasından koridora geçiyordu. Ayakkabı dolabını açarak ayakkabılarına uzandı. En sevdiği KIRMIZI ayakkabısını almak isterken ellerinde sanki kararsız bir dalgalanma ortaya çıktı. Çocukların oynadığı gibi “ya bundadır ya şunda” misali. Oysa giyeceği ayakkabıyı daha bir ay önce satın almıştı ve onları genelde sağ üst köşeye koyardı. Uzandı ve sağ üst köşedekileri eline aldı ancak yere bıraktı. O sırada “bu ayakkabılarım KIRMIZI değil miydi? Kırmızı!” diye kendi kendine konuştu. Ardından biraz daha yakından bakınca “Evet bu ayakkabılar? Bir tuhaflık var, sanki renkleri kaybolmuş gibi” diye mırıldandı ve hızlıca ayakkabılarını ayağına yarım yamalak geçirip, sağ ayağının bağcıklarını bile bağlamadan evden çıktı.

İş yeri evine yakın olduğundan, sabah yürüyüşü olsun diye işe yürüyerek gidiyordu. Ama bugün biraz daha hızlı adımlarla yürümesi gerekiyordu ve işe yarım saatten fazla geç kalmıştı. Adım sıklığını arttırdı. Bu arada sağa-sola bakınıyor ve tabelaları, beyaz üzerine KIRMIZI yazıyla yazıldığını bildiği “Eczane” kelimesini de gri-siyah gibi görüyordu. Oysa o eczanenin önünden belki yüz kez geçmişti ve hep kırmızıydı yazısı. Adımlarını bu garip görme sorununa rağmen hızlandırdı. Ne de olsa “sert” patronundan “Geç kaldın yine… Bugün için geldiysen çok geç, yarın için geldiysen çok erken!” şeklindeki yarı dalgalı sabah fırçasını yemek istemiyordu. Daha da hızlandırdı adım sıklığını. Sağ ayağına tam giymediği, sanki öylesine iliştirilmiş, her adımda sallanan ayakkabısı tam çıkmak üzereyken, esnek bir hareketle ayakkabı içine yerleştirdi.

Alelacele makyaj yaparken gözlerine pek bakmamıştı. Sadece ruj sürmekle yetinmişti. Yaya kaldırımından yürürken, hemen yola park etmiş bir SİYAH otomobilin yan aynasına eğilerek gözlerini iri iri açarak gözlerine bakmaya çalıştı. Ama pek de bir anormallik görmedi. Kızarık değildi. Azcık şiştiler sadece. Dudaklarına aceleden dikkat edememişti.

Hızlı adımlarla devam ettiği yolu sonunda bitirdi. İş yerinin kapısına ulaşırken “bu arada sabah yürüyüşünü de yapmış oldum” diye mırıldandı. Hızlıca iş yerindeki odasına geçti ve ezile-büzüle kendi masasına yöneldi. Çantasını atarcasına yana bıraktı. Kendini koltuğuna bırakırken “üfff sonunda gelebildim…” diye mırıldandı. Kolundaki beyaz saatine bakarken kırk beş dakika geç kaldığını anladı. Koltuğuna oturmanın verdiği rahatlıkla sağa doğru gözleri kaydı ve masa üzerinde üç adet SİYAH gül gördüğünü fark etti. Zaten sabahtan beri olan görme ile ilgili probleminin ne olduğunu anlamaya çalışırken, siyah güllerin masasına ne aradığını kendi kendine sordu. Güller KIRMIZI olmaz mıydı? Kafasında soru işaretleri büyürken güllere uzandığı anda patronunu ensesinde hissetti: “Günaydın! Yine geç kaldınız…” diye kulaklarına çınladı ses. Endişeli bakışlarla, dudaklarını büzerek azcık ısırdı. Ardından aynı ses devam etti “ ama bugün geç kalmaya hakkınız var, doğum gününüz bugün, doğum günün kutlu olsun!” diye duyunca hem yüzünde biraz tebessüm oluştu hem de şaşırdı. Bugün doğum günü müydü? Ne diyeceğini bilemedi. Her zaman alıştığı kinayeli konuşmalardan farklıydı bu ses tonu. Düşünceler kafasında dolaşırken “Bu kırmızı güller senin için. Geç geldiğinden masana bıraktım. Tam üç adet… Çünkü üç yıldır tanışıyoruz seninle…” demesi ardından kafasında çakan şimşeğin parlaklığı sanki bakışlarına yansıdı: KIRMIZI güller! “Teşekkür ederim hatırladığınız için. Bunlar hakikaten kırmızı mı? GRİ-SİYAH mı” diye de bir anda sormadan edemedi. Sabahtan beri yaşadığı renk karmaşasını sorabileceği birisine rastlamamıştı. Patron, bir güllere bir de yüzüne bakarak şaşkınlığını gizleyemedi. Güller KIRMIZIydı ve aşkının bir ifadesiydiler. “Bu nasıl bir soruydu?” diye düşünürken “yani ‘bunlar gerçekten bana üç yıllık itiraf edemediğin aşkını gösteren KIRMIZI güllerle itirafı mı’ diye mi sormak istiyor” diye aklından geçirdi. GRİ ya da SİYAH değildiler. Evet, aşıktı ve bunun ilk itirafını KIRMIZI güllerle yapmıştı. Yoksa nasıl herkesin KIRMIZI gördüğü gülleri, “kırmızı mı bunlar?” diye sorulurdu. Hiç tereddüt etmeden, birazcık da utanarak, düşüncesine devam etmeden “Şey evet, o manada soruyorsan evet, yani… Duygularımı da ifade ediyor bu KIRMIZILAR…” deyiverdi. Ama aldığı cevaptan pek tatmin olurmuş gibi hali yoktu kadının. Endişesi daha da artmıştı. KIRMIZI güller gerçekten GRİ-SİYAH görünüyordu kendisine. Patlarcasına bir ses tonuyla “Ya! Ben renkleri göremiyorum galiba, KIRMIZI rengi göremiyorum” dedi, ses odada yankılandı. Odadaki diğer iş arkadaşlarının “yeni bir aşk başlıyor” bakışlarında bir anda “hımm.. ne oluyor ya, bu bir aşkı red yolu mu?” dercesine soru işaretine döndü. Ama bakışlara aldırış etmeden “sabahtan beri bir tuhaflık var… renkleri kaybettim. Sanki görmemde bir şeyler var… Renkleri göremiyorum sanki…” diye endişeli bir sesle yüzlerine bakarak konuştu. Sonra “her şey sanki SİYAH-BEYAZ… sanki değil hakikaten öyle… Her şey SİYAH-BEYAZ ya da GRİMSİ..”

Bu sözlerin ardından arkadaşları masaya biraz daha yanaşıp durumu anlamaya çalıştılar. KIRMIZI güllerle doğum gününde ilan-ı aşk yapan patron ise hala ne demek istediğini anlamaz bir şaşkınlık içindeydi. Bu reddetmenin başka bir ifadesi miydi yoksa hakikaten renkleri görmesi mi bozulmuştu. Endişesi KIRMIZI güllerle ilan-ı aşkın ifadesinin önüne geçmişti. Bunları düşünürken kadın “Sanki sağ gözümde de bir ağrı var, sağa-sola bakarken ortaya çıkıyor…” diye ekledi. Patron kendi ilan-ı aşkına gizli bir red değil, gerçekten de bir sorun olduğunu kavramaya başlamıştı. Kendini toparlayarak “Şey, bir göz doktoruna gidelim istersen, önemli bir sorun olabilir” diye ekledi. Diğer arkadaşları da bir ağızdan, bozuk koro halinde “evet, önemli bir sorun olabilir, bir görün…” dediler.

Çantasını almadan kapıya yöneldi. Göz hastalıkları uzmanı, 3 yıldır işe gelip gittiği bu sokakta vardı. Hemen yakındaydı. İki dükkan ötede. Hızlı adımlarla muayenehane merdivenlerini çıkarken, patronunun sesini duydu "Bekle beni, ne bu acele? Sakin ol biraz…" Hızlıca ikinci kattaki kapının ziline bastı ve kapıyı GRİ önlüklü bir bayan "hoş geldiniz, buyurun" diyerek açtı. Ardından "Doktor beyin hastası var, çıkınca hemen sizi alırım" diyerek bekleme salonuna davet etti. Patronla yan yana oturdular. Bekleme salonunda, adeta gözlerinde problem değil de, aklında bir problem varmışçasına duvardaki tablolara, masadaki dergilere bakınıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eline geçirdiği masa üzerindeki derginin kocaman yazılmış başlığını "Bil… Tek…" olarak görebildi. Eksikti yazılar. Tam da iç sayfada, küçük yazılar nasıl görünecek diye sayfayı çevirirken sekreterin sesi duyuldu "Buyurun hanımefendi, doktor bey sizi bekliyor".

Sabahtan beri neler yaşadığını hızlı hızlı doktora anlattıktan sonra uzun bir muayene uyguladı göz doktoru. Bir aletten diğerine, renk kontrolleri ve görme alanı muayeneleri… Gözlük camı değişimleri… Sonunda doktor kararını vermiş ve işini bitirmiş hissi ile koltuğuna geçti. Biraz sıkılarak söze başladı: "Şimdi… sadece renk görmeniz bozuk değil, görme alanında da kayıplarınız var gözüküyor…" Bunu kendisinin de az çok bildiğini düşündü kadın. Evet, öyleydi. Ardından doktor devam etti "Testlere ve düşünceme göre sizin sorununuz gözünüzde değil". Şaşkınlığını gizleyemedi ve kısık sesle ekledi "Eee… nerede o zaman?" Doktor "Göz değil. Yani göz küreniz değil ama görme sinirinizde sorun var. Bu görme siniri iltihabı hastalığı dediğimiz bir durum. Ya da tıbbı adıyla optik nörit. Genelde kendi başına olabileceği gibi eMeS dediğimiz hastalığın ilk belirtisi de olarak karşımıza çıkabiliyor". Şaşkınlığı iyice artmıştı. eMeS de neydi? Daha önce adını hiç duymamıştı. Göz doktoru ekledi "Gerekirse beyin MR ya da başka testler yapmak gerekecek… Bunun için nöroloji uzmanına görünmenizi önereceğim size." Hemen, sanki yanıtı daha önceden hazırlamış gibi, doktorun sözü bitmeden ekledi "evet, evet… hemen nöroloji uzmanına görünelim" ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğunu ilk kez düşünmüştü.

Göz doktorunun muayenehanesinden ayrılırken, nöroloji uzmanının en yakın hastanede olabileceğini düşündü. Yanındaki endişeli patronu da sorunca kendisini onayladı. En yakın hastaneye gitmeleri gerekiyordu ve yürüme mesafesi ile gidilecek yakınlıkta değildi. Patronu yoldan geçen bir taksiye refleks olarak elini kaldırarak durma işareti yaptı. Bir anda yanında duran araca baktığında kadın, önce neden durduğunu anlayamadı. Araç GRİ-SİYAH bir araçtı. GRİ-SİYAH aracın neden yanlarında durduğunu anlamaya çalışırken üzerindeki panodaki yazıyı gördü: "TAKSİ"

gülünce dudakların

bir gonca güle genzerdi

ben dudaklarını sense gülleri severdin

güller ve dudaklar şimdi

ne kadar acı ve gizli

eski bir aşkı anlatır

güller ve dudaklar şimdi

döküldü yaprakları

mazim denen o bahçeye

kayboldu dudakları

seven yok artık gülleri

Bora Ayanoğlu